

Voor wanneer de afschaffing van VOZOR ?

Meer dan honderd miljoen premies
van de visserij liggen in de banken
te devalueren

Vorig jaar verscheen in het Staatsblad een Kon. Besluit van 19 september 1974, waarbij de premie welke nog steeds voor Oorlogsrisico moet betaald worden van één per duizend op 0,25 fr. per duizend teruggebracht werd, dit na advies van de beheerraad van VOZOR, waarin ook drie vertegenwoordigers van reders ter visserij zetelen, die nochtans toen wij nog afgevaardigde-beheerder van de Rederscentrale waren, van de beheerraad unaniem, als opdracht hadden tegen het verder heffen van een premie voor oorlogsrisico voor vissersvaartuigen te stemmen en integendeel de afschaffing van dit organisme, als zijnde van geen nut meer, voor te staan. Deze wijziging in de premie moest vanaf 1 juli 1974 toegepast worden.

Nooit werd ons gemeld of die drie vertegenwoordigers hun opdracht hadden vervuld. Integendeel, groot was onze verwondering, toen we op 13-9-'74 als verzekeringsmaatschappij van vissersvaartuigen, van de Rederscentrale een brief ontvingen ons verzoekend te melden in welke voorwaarden we op het huidig ogenblik de verzekering van oorlogsrisico van vissersvaartuigen konden dekken. Sommige private maatschappijen antwoorden, dat ze dit konden doen voor 5 ct à 0,10 fr. ten honderd of 50 cent. per duizend, terwijl de coöp. verzekering Hulp in nood meldde, dat dit risico kon gedekt worden zonder verhoging van de premie.

Alleen de verzekering van de voorzitter van de Rederscentrale, die ook voorzitter is van zijn eigen coöperatieve „Assurance Maritime” antwoordde in negatieve zin, omdat, naar we vernemen, men best deed geen standpunt in te nemen.

Het was ons bekend dat de vorige Minister Anseele en zijn kabinet, inderdaad van oordeel waren dat deze instelling geen reden van bestaan meer had en zijn honderden miljoenen alleen plaatste op een bankinstelling waarvan de intresten meer dan voldeden om beheerders rijke zitpenningen en het nog voorhanden zijnde personeel te betalen.

Als we ten andere de bilan van die maatschappij nagaan, dan is het vele jaren geleden dat voor de visserij nog één frank schade diende uitbetaald, gevolg van een mijn in het net, maar stellen we vast dat deze administratie zo maar iets meer dan drie miljoen frank per jaar kost.

Toen we zelf aandrongen en hiervoor de kostbare medewerking van volksvertegenwoordiger Dries Claeys ontvingen en toen ook senator Van In, zeer rake vragen stelde, werd ons op 2-9-'74 gemeld dat reeds op 6-4-'73 de raad van beheer VOZOR een memorandum over haar werking sedert 1939 had uitgegeven. Wat dit memorandum behelsde, weten we niet en werd nooit meegedeeld. Het werd ons, als reder, nooit toegestuurd en kan ons inziens niet als een reden voor behoud van dit organisme aanzien worden.

Ook werd ons gemeld dat :

„Gelet op de verzekeringsregelingen in het buitenland en vooral in Denemarken, waar een gelijkaardige verplichte oorlogsverzekering zoals in België bestaat en rekening houdende met de belangrijke reserves die werden aangelegd de Raad van beheer van VOZOR het wenselijk achtte de bestaande jaarlijkse premie van 1 % op 0,25 per duizend terug te brengen.”

De achtbare voorgangers van de Heer Minister namen geen beslissing, noch omtrent een verlaging van de premies noch omtrent de ontbinding van VOZOR.

Rekening houdend o.m. met het advies van de Belgische Redersvereniging die, beweert men in het parlement, volledig gekant was tegen een ontbinding, tenzij de Staat bereid zou zijn de risico's op ieder ogenblik op zich te nemen zonder tussenkomst van een gespecialiseerd organisme, heeft Minister Chabert zich uitgesproken voor het behoud van VOZOR. Hij besliste gelijktijdig de jaarlijkse bijdrage van 1 juli 1974 af te verminderen van 1 % tot 0,25 per duizend. Wij zijn ten andere overtuigd dat Minister Chabert, wie hij ook weze, nooit geen nars begreep en nog begrijpt van de reden waarom dergelijke Oorlogsverzekering diende behouden. Aan de heer Minister van Financiën we achteraf een passend ontwerp van koninklijk besluit voor mede-onderrekening voorgelegd.

Uit wat voorafgaat stellen we dus vast, dat men alleen spreekt van gelijkaardige (?) verplichte oorlogsrisico in Denemarken, maar men vergat er aan toe te voegen dat de gelijkaardige verzekeringen tegen oorlogsrisico in Frankrijk, Duitsland, Engeland en Nederland sedert lang zijn afgeschaft.

En die verzekering was zelfs interessanter voor de reders dan bij ons.

Om ons in slaap te wiegen of liever te sussen, besloot men vlug een K.B. door de nieuwe Minister te doen tekenen, waarbij de premie van één per duizend tot 0,25 per duizend terug gebracht wordt.

Men vergat er echter aan toe te voegen dat alle vaartuigen zouden herschat worden en rekening houdend met de devaluatie, deze premie praktisch opnieuw minstens 0,50 zou bedragen.

Deze herschattingen worden immers door een expert van de VOZOR gedaan op een wijze, welke doet geloven aan een teerlinggooi in plaats van een ernstige berekening van de werkelijke waarde. Naar gelang men als reder-visser haar op zijn tanden heeft, is die schatting laag of hoog en wel in zoverre dat niemand er nog wijs uit wordt.

En om de zaken op de spits te drijven, wordt in een antwoord geschreven dat de Belgische Redersvereniging volledig gekant is tegen een ontbinding ! ?

Zou men ons kunnen melden welke redersvereniging, want er is er ene ter koopvaardij en er is er ene ter visserij. En zo het de Rederscentrale is, zou men dit schrijven moeten kenbaar maken om te weten, wie de beslissing van de beheerraad van de Rederscentrale heeft over het hoofd gezien of gewijzigd of de beheerders achteraf de zaken anders heeft voorgesteld !

Wat van groot belang is, is het feit dat men wel erkent : „rekening houdend met de belangrijke reserves,” enz...

Zo zulks waar is en inderdaad deze reserves belopen honderden miljoenen, dan vragen we ons af :

- 1) of die honderden miljoenen van reders ter koopvaardij en reders-vissers moeten dienen om op de banken te staan en daar te devalueren ? !
- 2) waarom deze moeten bewaard blijven; voor welke oorlog ?
- 3) en wie heeft die premies betaald ? Zij die in het verleden ze gestort hebben of de volgende generatie ?

Eens temeer is de Rederscentrale hier tekort gekomen aan een korदाат te nemen houding, tenzij zonder het weten van de leden van de beheerraad, iets bekokstofd werd om andere belangen te dienen. En dan zou men willen, dat ook wij dat aanvaarden en dat „Het Visserijblad” en ondergetekende, die toch een vrije burger is, daarover en over zoveel andere duistere of niet afgehandelde zaken geen uitleg vergen !

De visserij is in nood, ja in grote nood ! De VOZOR heeft geen reden van bestaan. En de reders welke toch willen gedekt zijn tegen een denkbeeldig gevaar, kunnen dat zonder verhoging van premie in het prive doen bij hun verzekering dus !

Ten andere is onze regering vooruitziender en slimmer dan deze van de ons omringende landen ?

Of zijn wij eens temeer te braaf om de vele miljoenen welke in de bank te devalueren liggen, te zien dienen om vette beheerderspenningen te zien betalen zonder het minste nut en zonder dat deze beheerders nog kopzorgen hebben, dan te tellen hoeveel miljoenen er elk jaar dienen geplaatst in de banken.

De voorgaande minister was het eens om de VOZOR te ontbinden en de reserves voor nuttige maritieme doeleinden te gebruiken.

Dat men de visserij die thans in een zware crisis gemengd is, helpe op een praktische en nuttige wijze en het geld zal ditmaal opnieuw niet geheel uit de Staatskas moeten komen maar datgene zijn van wat door de reders zelf betaald werd als verzekeringspremie.

Wat men er ook over denke, wij zullen, samen met onze medewerkers in de visserij, niet rusten vooraleer hier recht en plicht geschiede.

Dat sommige groten andere doeleinden en belangen hebben, is hun zaak maar de belangen van de visser-reder zijn evenwaardig en zelfs meer.

We zijn overtuigd dat ook onze parlementairen dit standpunt zullen bijtreden, en dat de administratie zal willen begrijpen, dat het niet nutteloze beheerskosten zijn, welke moeten tellen, maar wel de belangen van de visserij.

P. VANDENBERGHE.

DE FRANSE HOOGZEEVLOOT WEIGERT UIT TE VAREN

Niettegenstaande het praktisch tot een overeenkomst kwam tussen de rederijen en het syndikaat van de officieren en bemanningsleden op de Verre visserij, heeft men toch geweigerd uit te varen voor de nieuwe campagne voor het vaststaan van de beslissing van de Paritaire Commissie. De minimumwaarborg die bemanningsleden vragen voor de vijf soorten vis die de vangst samenstellen van de diepvriesvloot is nagenoeg 42 B. fr. Zolang deze waarborg niet ondertekend is weigert de bemanning voor de tweede campagne van 1975 in zee te steken. De Paritaire Commissie vergadert heden vrijdag 23 mei te Parijs en het hangt dus af van de beslissing van deze commissie, die de voorlopige overeenkomst nationaal moet maken, of de schepen zullen uitvaren. In feite wordt deze minimumwaarborg waarop de lonen van de bemanningsleden berekend worden in geval van onverkochte vis of van verkoop aan lagere prijzen, voor het ogenblik slechts door twee rederijen toegepast. Verder wensen de syndikaten een gewaarborgde tewerkstelling voor het ganse jaar 1975 en eveneens een vastgestelde minimumprijs voor de gezouten kabeljauw.

Dit alles is gemakkelijk geëist, maar hebben de reders ook een gewaarborgde prijs die rendabel is ?